

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 10 listopada 2015 r.

Poz. 3151

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.165.2015 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 9 listopada 2015 r.

Działając na podstawie art.85, art.86 i art.91 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2015r. poz.1515), art.15 ust.1, art.17 pkt 6 lit.c, art.20 ust.1 i art.28 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2015r. poz.199 z późn. zm.)

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr V/66/2015 Rady Gminy Nozdrzec z dnia 25 września 2015 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego „Siedliska 11”.

Uzasadnienie

W dniu 13 października 2015 r. Wojewoda Podkarpacki otrzymał uchwałę Nr V/66/2015 Rady Gminy Nozdrzec z dnia 25 września 2015 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego „Siedliska 11”.

W rezultacie dokonanej przez organ nadzoru oceny uchwały pod kątem jej zgodności z prawem, stwierdzono naruszenie prawa uzasadniające stwierdzenie jej nieważności.

Przede wszystkim zauważa się, iż zapisy uchwały naruszają ustalenia kierunków Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Nozdrzec:

- 1) teren oznaczony symbolem 1MNT, został przeznaczony w niniejszym planie pod „zabudowę mieszkaniową rekreacji indywidualnej” natomiast tereny RM zostały przeznaczone pod „zabudowę zagrodową z funkcją agroturystyczną”; z kolei Studium dla terenów po rekultywacji dopuszcza zgrupowane usługi rekreacyjne i turystyczne; zatem wskazane powyżej tereny winny być przeznaczone pod usługi rekreacyjne bądź turystyczne i oznaczone symbolem U,
- 2) obszar objęty planem znajduje się w wyznaczonych w Studium granicach projektowanego zalewu wodnego (Niewistka-Dynów); zatem przeznaczenie tego terenu w planie m.in. pod zabudowę mieszkaniową rekreacji indywidualnej jest sprzeczne z kierunkiem wyznaczonym w Studium; niemniej jednak brak części tekstowej Studium dotyczącej projektowanego zbiornika wodnego Niewistka-Dynów uniemożliwia jednoznaczne zweryfikowanie zgodności ustalonego w planie przeznaczenia z wytycznymi zawartymi w Studium.

Powyższe uchybienia stanowią naruszenie art. 15 ust. 1 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Jednocześnie organ nadzoru wskazuje, że w dokumentacji planistycznej brak jest dokumentów, potwierdzających uzyskanie zgody na zmianę przeznaczenia na cele nierolnicze wszystkich gruntów rolnych klasy III, objętych niniejszym planem, co stanowi naruszenie art. 17 pkt 6 lit. c ustawy z dnia o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz § 12 pkt 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Wyżej wymienione uchybienia stanowią naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, co zgodnie z art.28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uzasadnia stwierdzenie nieważności uchwały.

Ponadto organ nadzoru zwraca uwagę na naruszenia prawa, które należy zaliczyć do nieistotnych w rozumieniu art. 91 ust.4 ustawy z dnia 8 marca 1990r.o samorządzie gminnym:

W dokumentacji planistycznej:

- 1) brak jest dowodu potwierdzającego doręczenie zawiadomienia o przystąpieniu do sporządzenia planu Komisji Architektoniczno-Urbanistycznej,
- 2) zawiadomienia dotyczące przedstawienia opinii o projekcie planu zostały skierowane do Wojewódzkiej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej, niemniej jednak zauważa się, iż zgodnie z ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wystąpienie to winno być skierowane do właściwego państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego,
- 3) protokół z przeprowadzenia dyskusji publicznej nad przyjętymi w projekcie planu rozwiązaniami zawiera błędną podstawę prawną – art. 17 pkt 10, a winno być art. 17 pkt 9; ponadto treść ww. protokołu niezgodna jest z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, gdyż nie mówi nic o przeprowadzeniu dyskusji publicznej, wręcz przeciwnie stwierdzono, iż „nie odbyła się dyskusja publiczna”; nie wiadomo więc czy do czynności spotkania w celu odbycia dyskusji w ogóle doszło,
- 4) w uzasadnieniu, o którym mowa w § 12 pkt 19 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, brak jest danych, że przynależą do niniejszej uchwały.

Ponadto należy zauważyć, że określone w § 9 ust 1 uchwały „tereny zabudowy mieszkaniowej rekreacji indywidualnej” nie są zgodne z przeznaczeniami terenów, o których mowa w § 9 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Przeznaczenie terenu w planie pod zabudowę mieszkaniową rekreacji indywidualnej nie jest właściwe, gdyż zarówno symbol MN jak i użyte słowo „mieszkaniowej” wskazują na zabudowę mieszkaniową jednorodzinną, stąd takie przeznaczenie terenu powoduje trudności interpretacyjne.

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, zabudowa **1MNT**, o której stanowi plan miejscowy „Siedliska 11”, zawiera się w katalogu dwóch różnych rodzajów zabudowy, określonych w § 3 pkt 2, 4, 7 rozporządzenia:

***zabudowie jednorodzinnej** - należy przez to rozumieć jeden budynek mieszkalny jednorodzinny lub zespół takich budynków, wraz z budynkami garażowymi i gospodarczymi,*

***budynku mieszkalnym** - należy przez to rozumieć:*

- a) *budynek mieszkalny wielorodzinny,*
- b) *budynek mieszkalny jednorodzinny,*

***budynku rekreacji indywidualnej** - należy przez to rozumieć budynek przeznaczony do okresowego wypoczynku.*

Organ nadzoru wskazuje, że nieprecyzyjnie zostało określone powiązanie komunikacyjne z drogą publiczną dla terenów 1RM, 2RM i 1MNT, gdyż z załącznika graficznego nie wynika jednoznacznie, która droga jest „drogą gminną wewnętrzną”; jak również odnosząc się do zapisów § 4 ust 1 pkt 1 uchwały, określającego układ komunikacyjny, nie wiadomo w jaki sposób zaprojektowane tereny budowlane mają łączyć się z „drogą zbiorczą” oraz „drogą gminną wewnętrzną”. W związku z powyższym nie została jednoznacznie ustalona dostępność komunikacyjna do dróg publicznych, co narusza § 4 pkt 9 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26.08.2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Jednocześnie wskazuje się, że sformułowanie odnoszące się do „drogi gminnej wewnętrznej” nie spełnia wymagań dotyczących dróg publicznych, określonych w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych.

Zgodnie z ww. ustawą:

Art.2. 1. *Drogi publiczne ze względu na funkcje w sieci drogowej dzielą się na następujące kategorie:*

- 1) *drogi krajowe;*
- 2) *drogi wojewódzkie;*
- 3) *drogi powiatowe;*
- 4) *drogi gminne.*

Art.7. 1. *Do dróg gminnych zalicza się drogi o znaczeniu lokalnym niezaliczone do innych kategorii, stanowiące uzupełniającą sieć dróg służących miejscowym potrzebom, z wyłączeniem dróg wewnętrznych.*

2. *Zaliczenie do kategorii dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy po zasięgnięciu opinii właściwego zarządu powiatu.*

3. *Ustalenie przebiegu istniejących dróg gminnych następuje w drodze uchwały rady gminy.*

Art.8. 1. *Drogi niezaliczone do żadnej kategorii dróg publicznych, w szczególności drogi w osiedlach mieszkaniowych, dojazdowe do gruntów rolnych i leśnych, dojazdowe do obiektów użytkowanych przez przedsiębiorców, place przed dworcami kolejowymi, autobusowymi i portami oraz pętle autobusowe, są drogami wewnętrznymi.*

W związku z powyższym określenie zawarte w treści przedmiotowej uchwały, wprowadza kategorię drogi nie mającą odzwierciedlenia w obecnie obowiązujących przepisach prawa. Niewłaściwe określenie powiązania układu komunikacyjnego z drogami publicznymi, może powodować duże rozbieżności interpretacyjne w zakresie realizacji planowanych działek budowlanych.

Nieprawidłowy jest zapis zawarty w § 10 ust 1 uchwały, gdyż nie wszystkie tereny 1KDW stanowią „fragmenty pasa drogowego”; teren zlokalizowany od strony południowo – wschodniej obejmuje odcinek drogi wewnętrznej, oznaczonej symbolem 1KDW.

Dla terenu drogi wewnętrznej oznaczonej na rysunku planu symbolem 1KDW, zbędnie ustalono „zakaz lokalizowania obiektów budowlanych”, gdyż dopuszczone sposoby zagospodarowania terenu uniemożliwiają lokalizację ww. zabudowy, tym samym wszystko co nie jest ustalone przedmiotową uchwałą dla danego terenu nie może być na nim lokalizowane; zbędnie więc oraz mogące powodować niejasności przy korzystaniu z ustaleń planu jest podkreślanie zakazu jednego z wielu wykluczonych sposobów zagospodarowania.

W ocenie organu nadzoru kwestionowana uchwała Nr V/66/2015 Rady Gminy Nozdrzec z dnia 25 września 2015 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego „Siedlska 11” narusza zasady tworzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Podstawą prawną do wydania rozstrzygnięcia nadzorczego jest przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który stanowi, iż naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul. Kraszewskiego 4A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia.

**z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU**

Janusz Olech